

כתבה על הטסת ילדים לקויי שמיעה

להלן תימלול שידור בגל"ץ ששודר למחרת כתבת טלוויזיה בבערוץ 1, יולי 2007
כפי שהביא חבר אגודה איתן ליפובצקי לקוי שמיעה בעצמו, עם תיקוני התחביר הנדרשים...

מדריכי הנוער בארגון "שמע" הנחילו לאיתן ליפובצקי את האמונה כי השמיים הם הגבול, גם אם אתה כבד-שמיעה; בגיל 26, אחרי שהגשים את חלומו והוציא רישיון טיס החליט איתן לתרום משהו בחזרה לארגון שלימד אותו כל-כך הרבה; כמתנת סיום קורס מנהיגות של תנועת הנוער הפנימית של ארגון "שמע" לכבדי שמיעה, הוא ארגן לילדים טיסה בשמי ישראל

הטייס ארנון גנני שייך מקבוצה נבחרת של טייסים. עם ניסיון של עשרות שנים בשמי הארץ, ארנון וטייסת 10 לוקחים אתם נוסעים מיוחדים במינם: קבוצות של ילדים שמגיע להם צ'ופר על התמודדות מרגשת.

במטוס הקל הראשון באוויר הצטרפו לארנון ירדן ונירית, תלמידות תיכון המשתתפות בקורס המנהיגות של ארגון "שמע". המדריכים הצעירים, חלקם כבדי שמיעה וחלקם חירשים, הגיעו לחוויית סוף קורס אווירית. "אני אוהבת אתגרים", מכריזה נירית. "אנחנו מתרגשות מאוד", מוסיפה ירדן. "יהיה כיף, יהיה הרבה אוויר."

מהדקים חגורות והמטוס מתיישר. הבנות שומרות על קור רוח. במטוסים האחרים שלצדם נמצאים חברים לקורס. "אנחנו באוויר", הן צועקות בהתרגשות, אבל מהר מאוד הן מגלות שיש יתרונות ברורים לשפת הסימנים. למה להתאמץ לצעוק אם אפשר לתקשר בקלות בלי כל קושי, בייחוד כשהאזניים מורגשות כל כך? "יש לחץ באזניים", הן אומרות. "כיף לראות הכל מלמעלה. נחמד. זה מראה כמה שאנחנו נמלים קטנים מלמטה."

כשהגלגלים נוגעים באספלט של מסלול הנחיתה בשדה התעופה בהרצליה יש כבר מסקנה ברורה: צריך לדאוג לבקר כאן שוב. "ראינו את נתניה, את הים, את חדרה, נסענו מסביב לים וחזרנו", משחזרת אחת המבלות בטיסה בהנאה וחברה מוסיף: "היה ממש כיף. מדהים."

על הקרקע אפשר כבר להחליף חוויות. אחד אחרי השני נוחתים המטוסים והנוסעים מתחילים להתווכח מי נהנה יותר. מסתבר שכמה מהילדים כבר הספיקו לבחור להם בית עם בריכה שראו מהדרך. "זה מה זה כיף", מסכמת אחת מחניכות שמע. "נהייתי - חבל על הזמן. הייתי ליד הנהג וצילמתי את הכל. רואים את שמי הארץ שלנו – לא סתם."

השמיים כבר לא הגבול הרעיון להטיס את הילדים לקויי השמיעה נהגה במוחו של איתן ליפובצקי, שעבר את כל המכשולים. איתן הוא כבד שמיעה מגיל שנה. ממרומי גיל 26 בלבד הוא כבר טייס לכל דבר – הוכחה חיה לכך שאם רוצים כל דבר אפשרי. "הייתי בשמע כמעט כל שבוע מגיל שמונה ועד י"ב", הוא מספר. נורא נהייתי שם. זה היה הבית השני שלי באותה התקופה. פניתי בטייסת 10 שמורכבת מטייסים מתנדבים שעושים טיסות מהסוג הזה. טיק-טק נוצר הקליק והנה."

הנחיתה מגובה של 2,000 רגל אמנם גרמה לילדים לא מעט אכזבה. הם היו מעדיפים להישאר בשמיים לזמן ארוך יותר. אבל גם הם מבינים שהירידה הזו היא רק פרק קצר בתהליך הפריחה של הנערים והנערות, שממשיכים לקוות שהלחץ משני צדי הראש אתמול הוא הפעם האחרונה שהאזניים שלהם מהוות בעיה.